

KAPITOLA PRVÁ

Začínala sa celkom obyčajná jar v druhom desaťročí druhého milénia. Na celom Slovensku, tak ako každú noc, vládla nepreniknuteľná tma, kam len ľudské oko dovidelo. Ešte aj dedinské pouličné osvetlenie v slabnúcej búrke zhaslo akoby na povel. Z diaľky sa začali rovnomerne približovať dve svetlá. Na prvý pohľad sa zdalo, že sú to vedľa seba idúce motorky. Svetlá prešli celou dedinou a pred koncom zastali na parkovisku. Slabo blikajúca žiarovka nad dverami s nápisom Pohostinstvo matne osvetľovala policajné auto. Motor sa prestal triasť a iba utíchajúci vietor a slabnúci dážď narúšali ticho inak pokojnej noci.

„Serme na to a poďme sa niekam zašit“, pozrel poručík v policajnej uniforme na svojho kolegu.

„Ešte stále som v treste za posledný prúser. Všetci ste sa na tom dobre rehotali. A ja som si nadával do somárov, že som sa nechal šéfom vymáknúť na začiatku minulého mesiaca v nočnej, keď som nebol na kontrolnom bode,“ odpovedal neisto policajt na sedadle vodiča, ktorý mal tri malé strieborné hviezdičky na výložkách. „A dokonca to bolo presne tu v Čemiciach.“

„Čo si dolepený? História sa nebude opakovať. Kto by, prosím ťa, chodil na kontrolu v takomto svinskom počasí? Ja som veliteľ hliadky. Keby niečo, vezmem to na seba,“ chlácholil ho.

„Prejdime ešte na koniec dediny. Je tam tá bývalá po-

ľovnícka chata. V inštruktáži máme napísané, že ju máme každú službu po polnoci skontrolovať. Potrebuje to kriminálka.“

„Môžem dlabať na celú kriminálku. Ja im ich zmrdiv naháňať nebudem. Čo mám z toho? Aký výsledok? Keď ich stretneš, ani sa ti neodzdravia, frajeri.“

„Aj tak by sme mali,“ so strachom v hlase oponoval nadstrážmajster. „Vieš, že tam má bývať Ivan Hertz. Len pred pár mesiacmi sa vrátil po desiatich rokoch z lochu.“

„A čo keď tam býva? Zastretil chlapa, čo mu obrábal ženu, a odsedel si svoje. Seriem naňho aj na kontrolný bod. Nakopni to a zatahni tú rachotinu za krčmu.“

„Áach,“ zhlboka vzdychol nadstrážmajster. „Ak nás niekto vymákne, tak si to môžem hodiť,“ ďalej dramatizoval. Otočil kľúčom v zapaľovaní a nemecký golf poslušne naskočil na prvýkrát. Auto prešlo niekoľko metrov a motor o chvíľu prestal klepotať.

O malý okamih neskôr svetlá auta zavreli viečka a všade navôkol sa rozprestrela pokojná tma.

„No vidíš. V tomto počasí nikto nekradne a nikomu zo šéfstva sa nebude chcieť ísť ani na kontrolu,“ presviedčal mladšieho kolegu aj sám seba poručík.

„Keď ja fakt neviem,“ držal stále ruky na volante nadstrážmajster.

„Sklapni konečne! Mám rád takých kuvikov,“ sklopil si poručík sedadlo do polohy ležiaceho strelca. V tme naposledy pozrel na kolegu. „No nebuď už posratý a zalom aj ty.“

O pár minút už obaja policajti v polospánku počúvali pravidelné bubnovanie dažďa na strechu služobného auta.

Približne v tom istom čase sa na konci dediny v bývalej poľovníckej chate rozsvietilo svetlo. Na stole horeli dve petrolejové lampy, ktoré dostatočne osvetľovali celú miestnosť. Okná boli zatemnené starými dekami, takže von neprenikol ani jeden svetelný lúč. V strede miestnosti visel z drevené-

ho stropu na reťazi upevnený masívny mäsiarsky hák. To, čo bolo pred pár hodinami plné energie a radosti zo života, viselo bezducho napichnuté na háku. Skúsený kriminálnik Ivan Hertz pozrel do zakalených očí svojej obete. Z koženého puzdra na opasku vytiahol lovecký nôž. Práve sa chystal prvým rezom otvoriť brušnú dutinu, keď sa mu zazdalo, že v utíchajúcej búrke počuje zvuk motora. Ruka s nožom zostala pár centimetrov od tela a Hertz na okamih spozornel. Ušné bubienky mal v stopercentnej pohotovosti. Zazdalo sa mu, že začul zapraskanie zlomeného konára priamo pred chatou. Utíchajúca búrka odišla ďalej pokropiť suchom vyčerpanú prírodu. Nočná krajina vydávala strašidelné zvuky za aktívneho hukotu neďalekého potoka. Hertz uchopil do ruky guľovnicu opretú o stenu a opatrne prešiel do vedľajšej izby. Práve otváral dvere na terasu, keď na ňu dopadol malý kamienok. Jemne našľapoval ako mačka striehnuca na myš s puškou pripravenou na výstrel. Ostril zrak do čiernej nepreniknuteľnej tmy v okolí chaty a smerom k neďalekému lesu. Aj napriek vycvičenému zraku a sluchu nikde nezaznamenal žiadny pohyb či nebezpečenstvo. Otočil sa a vošiel späť do chaty. Chytil do ruky nôž, ešte chvíľu počúval a pustil sa do činnosti, ktorú vynútené prerušil.

Zarezal ostrým nožom do tela. V tej chvíli zachytil zvonka opakované podozrivé zvuky. Vzal do ruky pušku a odhodlaný ju použiť vyšiel na terasu.

„Vstávaj, rýchlo, kontrola prišla,“ šťuchal lakťom nadstrážmajster svojho staršieho kolegu.

„Ti prepína? Aká kontrola?“ nechápal rozospätý poručík.

„Počul som ísť po ceste nejaké auto,“ šepkal vystrašene nadstrážmajster.

„Tak makaj! Vystupujeme,“ nestratil pud sebazáchovy starší kolega. „Vezmi baterku, a keby niečo, tak sme odza-

du kontrolovali, či nie je krčma vykradnutá.“ A už obaja otvárali dvere a so služobnými baterkami, ktoré vydávali matné svetlo, kráčali opatrne vedľa seba pred hlavný vchod pohostinstva.

„Anciáša tvojho, mladý! Planý poplach. Po kontrole ani chýru, ani slychu. Sa ti asi snívalo, čo?“ uľahoval si poručík z mladšieho kolegu.

„Ale ja niečo počujem,“ nedal sa odbiť. „Aha,“ ukázal rukou do tmy. Od lesa sa k nim veľkou rýchlosťou približovali svetlá.

„Zastavíme ho a skontrolujeme...“ nestihol dopovedať, keď sa z tmy vyrútila priamo na nich biela oktávia. Obaja odskočili a nadstrážmajster už aj tasil pištoľ z puzdra. Obtiahol uzáver, ale zamieriť nestihol.

„Daj to dole,“ sklopil mu poručík rukou zbraň k zemi.

„Veď nás mohol zabiť,“ povedal trasľavo a pozrel na staršieho kolegu.

„Kľud, mladý. Načo si robiť problémy? Čo ty vieš, kto sedel v tom aute?“

Nadstrážmajster urazene vybil zbraň, zasunul vypadnutý náboj späť do zásobníka a vložil ju do puzdra.

„Vidíš. Radšej si ticho, akoby si to mal sám povedať. Čo keď tam bol nejaký mladý párik? Babenka mu spravila v aute fajku a vyplašený chalan nás zbadal a spanikáril. Trafíš babu a máš na krku inšpekciu.“

„A čo keď to bol Hertz, o ktorého sa zaujíma kriminálka?“ nedal sa nadstrážmajster.

„Dominik, Dominik. Ešte sa musíš veľa učiť. Nech tam aj bol. Zabudni naňho aj na bielu oktávku a daj radšej cigu,“ otočil sa a vošiel do hustejšej tmy.

„Na, dajme si teda po jednej,“ otrčil nadstrážmajster kolegovi balíček cigariet.

„No vidíš. To je iná reč,“ bez dlhého rozmýšľania si jednu vytiahol. Prešiel si ňou popod nos a zhlboka vdýchol

jej vôňu. „Paráda, a že ďalší klinec do rakvy,“ zasmial sa a mierne zakašlal.

V tme sa rozsvietil plameň zapaľovača.

„Horí! Mňa porazí, horí!“ vyhrkol vystrašený nadstrážmajster.

„No a? Šak si zapálil, tak horí,“ zhlboka si potiahol z cigarety poručík. „Ty si sa práve vrátil z Marsu alebo priľahlých dedín, keď ťa to tak uchvátilo?“

„Tam horí,“ ukazoval nadstrážmajster za dedinu k lesu.

„Ty si fakt chaotik. Takého splantaného policajta som ešte nevi...“ nedopovedal, keď sa otočil. Vtedy aj on zbadal plamene letiace do neba. „No paráda. Ideme,“ obaja odhodili cigarety a rozbehli sa k služobnému autu. Špaky padli do čerstvých dažďových kaluží, naposledy zasyčali a vypustili posledné obláčiky dymu. Spoľahlivý nemecký motor zahučal vo vysokých otáčkach, a hoci policajné auto nebolo vyrobené z hovna, zostal po ňom na mieste len smrad z pripečenej spojky. Väčší smrad sa však širil z poľovníckej chaty za dedinou.

„Vidíš, mali sme sa sem ísť pozrieť,“ ustráchané pozeral nadstrážmajster na staršieho kolegu.

„A čo? Zhorela stará chata. Nikomu nebude chýbať, aj tak sa o ňu nikto nestaral,“ už chytil do ruky vysielacčku, aby informoval operačného dôstojníka o udalosti s požiadavkou o vyzrozenie hasičov.

Obaja stáli bezmocne na ceste a pozerali na praskajúce drevo. Chatu pohltili plamene a nezachránil by ju ani okamžitý zásah hasičov.

„Počuj, daj ešte jednu cigu,“ otrčal ruku poručík.

Obaja si zapálili a bez slova pozerali, ako plamene práve končia dielo skazy. „Aby som nezabudol, mladý. Kontrolovali sme krčmu, či do nej nebola spravená vlámačka, keď sme zbadali požiar. O žiadnom aute ani slovo, jasné?“

„Ale veď nás skoro oboch zvalcovalo.“

„Hééj. A čo napíšeme do záznamu? Budeme tam vysvetľovať, prečo sme nevyrozumeli operačného, aby ostatné hliadky zamerali pozornosť na podozrivú bielu oktávku? Si uvedom! Chceš zliznúť ďalšie percentá? Ešte sa prekecneš, že sme počas služby chrápali.“

Nadstrážmajstrove myšlienky prerušili z diaľky blikajúce majáky hasičského auta. Chlapi z neho vyskákali a bez akýchkoľvek rečí sa pustili do roboty. Nebolo sa treba na nič pýtať. Oheň z horiacej chaty hovoril za všetko. Stereofonické striekanie prúdov vody z dvoch hasičských áut malo svoj účinok. Z pôvodne poschodovej chaty zostal len kamenný základný múr. Policajt z operačného strediska poslal na zhorenisko aj psovoda so služobným psom vycvičeným na vyhľadanie ohniska požiaru. Keď prúdy vody zahasili aj posledný žiariaci uhlík, do ruín bývalej chaty vošiel hasičský zisťovateľ príčiny požiarov s policajtom a jeho služobným psom. Po pár minútach pes vyštekal v pozostatkoch bývalého poschodia ohnisko požiaru.

„Múdry havko,“ chválil policajného psa hasič v pracovných montérkach. „Petrolejová lampa,“ kopol do črepín svietidla, z ktorého sa ešte pred hodinou šírilo matné svetlo. „Asi sa prevrátila.“

„Tú lampu sem musel niekto doniesť, zapáliť a prevrátiť, nie?“ logicky uvažoval policajný psovod. „Ak bol ožratý a nestihol ujsť, tak ho tu budeme niekde mať,“ už jastril v tme zhoreniska.

„Nebudeme,“ protirečil mu požiarnik. „Deväťsto stupňov neprežije ani duch Hopkirk. Toľko tu mohlo byť. Ak ten, kto to podpálil, nestihol ujsť, zostala z neho len oškvarka.“ Obrátil sa na hasičov vonku. „Hééj, chlapi! Veď tu nepostávajúte a doneste elektrocentrálu. Treba nám viac svetla,“ zakričal požiarny technik na svojich kolegov. O pár minút za pomoci silného svetla našli prvú obeť.

„No, tak tento to nezapálil,“ ukázal jeden z hasičov na srnca s obhoreným parožíom. V jeho zuhoľnatenom tele bol zapichnutý kovový hák.

„Fúúú, tam pod oknom!“ zvolal jeden z hasičov a rozbehol sa von z chaty. Zároveň začal vracať, pričom vydával zvuky ako jeleň v ruji.

„A máme ďalšiu oškvarku,“ pozrel policajný psovod na pozostatky človeka, stočené do kľbka. „Asi už nestihol vyskočiť. Ale zistíme, kto to je. Pozrite,“ ukázal na obdĺžnikový antikorový štítok s vyrazeným rodným číslom, zavesený na kovovej retiazke okolo majiteľovho krku. Vytiahol z vrecka policajného saka pero aj papier a odpísal si desaťmiestny osobný identifikátor. „Predsa len tá vojenčina bola na niečo dobrá. Vojak môže v boji zahynúť akýmkoľvek spôsobom, ale identifikačný štítok prežije všetko,“ zašomral si popod nos, keď dopísal posledné čísla.

„Mladý, tu máš,“ podal lístok nadstrážmajstrovi. „Brnkni vysielačkou operačnému, nech vylustruje, komu to rodné číslo patrí. Myslím, že bude zbytočné posílať aj komplet výjazd, ale to už nie je na mne.“

Nadstrážmajster zobral papierik s rodným číslom a odobral sa k služobnému autu. Vedľa neho stál starší kolega a netrepežlivo čakal na meno majiteľa štítka. O chvíľu vysielačka zaškvrčala a ozval sa unavený hlas kolegu z operačného strediska.

„Vylustroval som ho. Rodné číslo patrí osobe menom Ivan Hertz.“

KAPITOLA DRUHÁ

„Zobuď sa a uvedom si, kto z teba spravil to, čím si dnes!“

Boss podsvetia v meste Zobor Fero Rus na potvrdenie svojich slov treskol dlaňou po reštauračnom stole. Bolo to trinásť rokov od požiaru poľovníckej chaty, v ktorej sa našlo zuhoľnatené telo Ivana Hertza. Kelner za barovým pulptom, ktorý leštil aj tak čisté poháre, nesmelo pozrel jedným okom na svojho rozčerteného šéfa.

„Nudíš sa?“ spozoroval Rus jeho záujem o rozhovor. „Padaj do skladu, či netreba niečo doobjednať,“ osopil sa na čašníka, až mu sliny vyleteli z úst. Podriadený sa okamžite otočil na opätku vyblýskaných topánok a zmizol.

Rus venoval letmý pohľad hluchonemej upratovačke, ktorá práve pár metrov od nich poctivo leštila handrou sklo na krbe. Bolo skoré ráno a reštaurácia bola ešte zatvorená.

„Ja som ťa stvoril,“ pripomenul Rus diktátorským tónom Robovi Mederovi, najvplyvnejšiemu mužovi v oblasti väčšej ako mesto Zobor. „Si môj klon. Len vďaka mne chodíš na peknom fáre, bývaš v perfektnom baraku, trtkáš najkrajšie baby a vedieš miliónársky život v najlepšej spoločnosti v tomto zasranom štáte. Cez mňa si sa zoznámil s politikmi strany Združenia demokratických robotníkov. Uvedomuješ si to vôbec?“ hľadel na športovo oblečeného muža, ktorý sedel oproti nemu. Meder sa evidentne necítil vo svojej koži. Uvedomoval si však, že všetko, čo povedal muž oproti nemu, je pravda.

„Feri,“ snažil sa o čo najpríjemnejší hlas. Chytil do ruky pohár s minerálkou, odpil si a pozeral priamo do očí svojmu tvoriteľovi. „Veď sám najlepšie vieš, že som ti do smrti zaviazaný. Ty si mi dal možnosť, aby sa z obyčajného chalana, ktorým som bol, stal človek s veľkým vplyvom. Celý biznis s esbéskou sa rozbehol len vďaka tebe. Nikdy nezapudnem, že je síce v obchodnom registri písaná na mňa, ale v skutočnosti je tvoja.“

„Tak potom nevidím žiaden problém. Nechápem, prečo sa teraz štorcuješ. Keď si do strany ZDER nalial kopolu prachov, ktoré patrili hlavne mne, musíš to spraviť. Sľúbim ďalšie prachy, len nech sa policajným prezidentom stane tvoj švager Libor. Zderáci vyhrali voľby a sú ti zaviazaní za sponzoring. Nebudú mať problém, aby policajtom šéfoval Libor. Ty si ho vychvaľoval, že to nie je nejaký Janko z Detvy s batôžkom, čo nevie povedať dve súvislé vety. Aj v minulosti sa osvedčil, keď pre nich zametal špinu. Napríklad aj v tom prípade... no jak to písali v novinách?“

„Myslíš Kobylka?“

„Presne. Kobylka.“

„Feri, ale Libor je v mojej firme spokojný. Nechce sa stať znova policajtom,“ miernym hlasom sa snažil oponovať Meder.

„V akej tvojej firme?“ spýtal sa Rus rozčarovane a prekřížil si nohy. „Keď ti poviem, tak ho z nej jednoducho vyhodíš. Nech si ide hľadať robotu inde. Mne ide teraz o riť. Takže aj tebe,“ povedal a ukázal naňho prstom. „Hádzam nechceš, aby ma poliši zabasli. Ak by som im potom náhodou začal rozprávať, kam si ma niekedy vozil a ako si mojím chalanom pomáhal upratovať mŕtvolu...“ veľavravne sa pozrel na Medera. „Nezapadni. Minulosť nás spája. Preto sme jednej krvi, ty a ja,“ škeril sa Rus, aj keď by vyhrážky nikdy nespľnil, lebo by tak potopil aj sám seba.

Jeho slová dosiahli požadovaný účinok. Meder pohľadom lokaja hľadel pred seba a uvedomoval si, že musí ako vždy splniť Rusov rozkaz.

„Dobre. Vyriešim to,“ povedal a pokýval hlavou. „Tento víkend idem na spoločnú poľovačku, kde bude špička strany. Zderáci sú mi zaviazaní, tak myslím, že to bude riešiteľné.“

„Vedel som, že si chápvavý,“ vyceril spokojne lesklé porcelánové zuby Rus. „Treba, aby si na to pripravil aj Libora.“

„Vysvetlím mu situáciu. To považuj za vybavené. Len dúfam...“ chytil sa za bradu, keď mu Rus skočil do reči.

„Bratku, nedúfaj, ale silno rozmýšľaj. Lebo táto banda z policajného prezídia okolo Braňa Michela snorí okolo mňa už dlho. Poviem ti, vôbec nemám z toho dobrý pocit. Toho poliša treba čo najrýchlejšie zrušiť. Teraz po voľbách je na to najpríhodnejšia chvíľa.“

„Hmm, prečo myslíš, že snoria okolo teba?“ spýtal sa v obave, či náhodou nejde o staré veci, kde by mohol figurovať aj on.

„Mám u nich svoj zdroj. Od neho viem, že na jednej porade múdry major Michel rozhodol, že v každom regióne majú vybrať bossa a toho do roka zrealizovať. Samozrejme, v našom teritóriu to mám byť ja.“

„To je celé zle,“ uvedomil si vážnosť situácie Meder.

„Som rád, že ti to dopálilo.“

„Dobre, dobre, Feri, presne viem, o čom hovoríš. Len som chcel povedať, že dúfam, že na flek policajného prezidenta ešte nikoho nemajú. Je síce čerstvo po voľbách, ale dúfam, že táto otázka ešte nie je uzavretá.“

„Aj keby bola, budeš sa musieť viac posnažiť,“ tlačil naňho Rus.

„Nemaj obavy. Poľovačka je na to ako stvorená. Vlastne tam sa často preberajú takéto veci. Je tam istota, že v lese nie je žiadne odpočívacie zariadenie.“

„Vidíš, ako ti to páli. Keby aj niekoho mali vybraného, ty mi len zisti meno kandidáta a kto ho pretláča. Ja to už budem riešiť svojím spôsobom. Ale ak by náhodou mal problém aj tvoj švagor, povedz mi a...“

„Nie, nie,“ obranne zamával rukami Meder. „Povedal som, že s Liborom to vybavím. To ber definitívne ako tu-tovku.“

„Som rád, že si to pochopil. Veď si predstav. On bude vlastne tvoja ovečka a ty ho budeš pásť. Keď ho posadiš do kresla policajného prezidenta, vieš, akú budeš mať potom moc?“

Robovi sa na tvári objavil výraz pochopenia. „Máš pravdu, Feri. Ak spravíme Libora šéfom polície, budeme si môcť dosadiť svojich ľudí a disponovať množstvom dôležitých informácií.“

„Aj to, Robo. Okrem toho získaš veľký vplyv, pretože ty budeš riadiť Libora, takže ty budeš skutočným šéfom polície. On bude robiť len Ctrl C a Ctrl V. Policajní vyšetrovatelia budú poslušne veci riešiť tak, ako ty povieš Liborovi.“

Robo sa zasnene usmieval a už si živo predstavoval, ako bude v rukách držať policajné opraty. Vtom sa zamyslel a pozrel na Rusa.

„Ešte som sa ťa chcel spýtať na jednu vec,“ povedal s tvárou vážnejšou ako obyčajne. „To, čo na teba hľadá Michel so svojimi ľuďmi, sú nové alebo staré veci?“

„To neviem. To mi môj človek od nich nevedel povedať. Majú na mňa nájsť hocičo. Dostalo sa mi do uší, že otvárajú aj staré vraždy spred desiatich rokov. Ale ty sa neboj.“

Po jeho posledných slovách Meder na okamih prižmúril oči. Zjavil sa mu obraz, ako sa s Rusom prechádza v pási-kavých handrách po väzenskom dvore. Striaslo ho. Uvedomil si, že policajti by sa pri vyšetrovaní starých odložených prípadov mohli dostať aj k jeho menu. Určite nechcel prísť o to, čo za posledné roky dosiahol: postavenie aj majetok.

Preto bol rozhodnutý za policajného prezidenta pretlačiť svojho švagra Libora Kaspera, ktorého úloha bude jasná.

Meder sa po Rusových slovách nespokojne pomrvil na stoličke, pretože si uvedomoval, že by sa to mohlo dotknúť aj jeho. Dobre si pamätal, ako sa zoznámil s Rusom. Ako začínajúci vysokoškolák sa na jednej diskotéke zaplietol do bitky. Bol dobrý karatista a vyplieskal tam zopár chalanov, čo obťažovali jeho frajerku. Rus túto bitku s jasným víťazom pozoroval od barového pultu. Už vtedy bol silný mafián nielen v ich meste. Mal dobré kontakty aj v Bratislave. Potreboval okolo seba takých, ako bol Meder, a zobral ho k sebe. Meder bol chalan z obyčajnej rodiny a zapáčil sa mu život pri Rusovi. Peňazí bolo dosť, baby tiež, na vraždenie boli iní, hoci zopár mŕtvol, ktoré zostali po Rusovi, videl. Po pár rokoch, keď výpalníctvo naberalo iné dimenzie, potreboval Rus založiť esbéesku. Videl, že Mederovi to páli a je na rozdiel od neho pred zákonom čistý. Dal mu kapitál a zoznámil ho so zaujímavými ľuďmi, ktorí sa postupne dostali do najvyššej politiky. Po určitom čase na Rusov podnet založili novú esbéesku a cez kontakty začali získavať štátne zákazky. Rus sa s Mederom nikdy na verejnosti neukazoval a nikto ich po rokoch spolu nespájal. A vzhľadom na ich silu sa nikto z pamätníkov o to ani nesnažil.